

Arrest

nr. 142 747 van 3 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 16 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 september 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VAN UDEN, die *loco* advocaat C. BOSSERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, komt op 3 maart 2008 België binnen in het bezit van een paspoort met visum.

Op 6 juni 2008 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 11 juni 2008 dient verzoekster een strafklacht in en op 15 juni 2008 verkrijgt zij een bijzonder statuut, er wordt aan verzoekster een tijdelijk verblijf toegestaan tot 15 september 2008.

Dit tijdelijk verblijf wordt vervolgens verlengd tot 15 december 2008, 15 juni 2009, 15 december 2009, 15 juni 2010, 15 december 2010, 15 juni 2011, 15 december 2011, 15 juni 2012, 15 december 2012, 15 juni 2013, 15 december 2013 en een laatste maal tot 15 juni 2014.

Op 21 januari 2014 stelt de sociale inspectie een onderzoeksverslag op inzake verzoekster.

Op 9 mei 2014 deelt de procureur des Konings te Dendermonde aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoekster niet langer beschouwd wordt als hebbende een bijzonder statuut.

Op 21 mei 2014 wordt aan verzoekster een arbeidskaart C toegekend geldig voor de duur van een jaar.

Op 19 juni 2014 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit wordt haar ter kennis gebracht op 16 juli 2014. Zij stelt hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 8 juli 2014 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 juli 2014 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 27 augustus 2014 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht.

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.07.2014 werd ingediend door :

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene roept als buitengewone omstandigheid het feit in dat zij reeds zes jaar over legaal verblijf beschikte in het kader van slachtoffer mensenhandel. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat zij dit recht op verblijf verloor doordat ze de voorwaarden tot verlenging niet naleefde. Bij een administratieve controle d.d. 04.12.2013 (PV HA 12.007468.14) werd vastgesteld dat ze opnieuw tewerkgesteld was in een Thais massagesalon, terwijl het verbreken van alle contacten met dat milieu een voorwaarde was in het kader van haar procedure als slachtoffer van mensenhandel. Het Parket van Dendermonde liet dan ook weten d.d. 09.05.2014 dat betrokkene niet meer beschouwd kan worden als slachtoffer mensenhandel, waarop haar A-kaart niet meer verlengd werd en betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg d.d. 19.06.2014, aan betrokkene betekend op 16.07.2014. Dit element kan door onze diensten dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder aan dat ze vreest dat ze bij een terugkeer naar Thailand terug ten prooi zal vallen aan malafide organisaties terwijl ze hier in België over de mogelijkheden beschikt om op een normale en correcte manier inkomsten te genereren via een gewone tewerkstelling. Echter, betrokkene ontkracht zelf deze bewering daar uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij weerom en op vrijwillige basis tewerkgesteld was in een Thais massagesalon (verslag sociale inspectie d.d. 21.01.2014, SI/04/637168) waardoor zij haar recht op verblijf verloor. Dit element kan dus niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

M.b.t. haar geldige arbeidskaart C, de geldigheid van de beroepskaart is verbonden aan het recht op verblijf.

Indien er aan dit recht een einde komt, is de beroepskaart niet meer bruikbaar. (Website FOD Economie). Betrokkene kan zich dus niet op dit element beroepen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene op geen enkele wijze in aanraking is gekomen met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat betrokkene loonfiches voorlegt, dat ze reeds gewerkt heeft, dat zij verschillende opleiding gevolgd heeft, en dat hij het nodige gedaan zou hebben om werk te zoeken en te vinden- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)."

Bij arrest van de Raad van 20 november 2014 nr. 133 469 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 juni 2014 vernietigd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 en van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

8.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motivatie van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De artikelen 2 en 3 van de voormelde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Elke administratieve akte moet gebaseerd zijn op exacte, pertinente en draagkrachtige juridische en feitelijke overwegingen (RvS 13 mei 2002, nr. 106.506, T. Vreemd. 2003, afl. 1, 67; T. Vreemd. 2002, afl. 3, 325, noot D. VANHEULE; RvS 29 maart 2005, nr. 142.713).

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie bv. RvS 2 februari 2007, nr. 167.407; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411); RvV 14 juni 2011, nr. X, T. Vreemd. 2011, afl. 4, 352, noot X).

Daarbij dient het opgeworpen middel eveneens te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële (naast de formele) motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht evenwel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624) (eigen onderlijning)

In casu heeft de overheid artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, de materiële motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden door te oordelen dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is.

Daarbij werd ten onrechte overwogen dat verzoekster bij haar aanvraag geen bewijs leverde dat er sprake is van "buitengewone omstandigheden", terwijl deze wel degelijk aan de orde zijn.

Artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 vereist inderdaad dat buitengewone omstandigheden aanwezig zijn voor de aanvraag tot machtiging tot verblijf. Deze voorwaarde betreft zowel een ontvankelijkheids- als gegrondheidsvoorwaarde. Aan beide voorwaarden is in casu wel degelijk voldaan (zie infra).

De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is gebaseerd op enkele administratieve onjuistheden en aangenomen feiten, dit terwijl verzoekster op geen enkele wijze op de hoogte werd gesteld van de ontwikkelingen van haar administratief dossier, noch werd aan haar de mogelijkheid geboden zich tegen de beslissing van de Procureur des Konings te verweren.

De bestreden beslissing is aldus genomen op basis van vaststellingen die juridisch incorrect zijn, minstens werden de rechten van verdediging van verzoekster niet naar behoren gerespecteerd.

Meer bepaald luidt de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt (stuk ...):

“...”

Dit is de bestreden beslissing.

De voorgaande beslissing is genomen op basis van elementen uit het administratief dossier, dewelke op onvoldoende wijze op hun correctheid werden onderzocht.

Immers werd zonder meer aangenomen dat verzoekster de door de wet gestelde voorwaarden aangaande het statuut slachtoffer mensenhandel zou hebben geschonden, quod non, dit terwijl verzoekster nooit de kans heeft gekregen om zich tegen deze vaststellingen te verweren.

Aldus is het zo dat de genomen beslissing is gebaseerd op vaststellingen die werden aangenomen in strijd met de rechten van verdediging van verzoekster, hetwelk uiteraard niet kan.

Het is in die optiek dat verwerende partij zich niet heeft gehouden aan de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Gelet op het voorgaande, is de onontvankelijkheidsbeslissing van verwerende partij uiterst onredelijk, temeer omdat verzoekster, zonder zich te hebben kunnen verweren tegen de beslissing van de Procureur des Konings, plotsklaps werd geconfronteerd met de gevolgen hiervan, zijnde het niet meer verlengen van haar verblijfstitel.

Dat een en ander nog wordt benadrukt, door de vaststelling dat zij zich niet heeft kunnen organiseren om haar verblijfsstatuut te versterken of veilig te stellen, bijvoorbeeld door het indienen van een aanvraag tot het bekomen van een vestigingsstatus.

Integendeel werd verzoekster plotsklaps geconfronteerd met de vaststelling dat haar verblijfstitel niet meer zou worden verlengd, zodat zij genoodzaakt werd op zeer korte termijn actie te ondernemen door het indienen van een aanvraag 9bis.

Hieruit blijkt duidelijk dat zij haar aanvraag heeft ingediend in buitengewone omstandigheden, dewelke het haar onmogelijk hebben gemaakt om de aanvraag te doen in haar land van herkomst.

Ten onrechte houdt verwerende partij in de bestreden beslissing voor dat één en ander niet werd aangetoond en dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn, quod non.

Door geen rekening te houden met de vaststelling dat de rechten van verdediging van verzoekster onmiskenbaar werden geschonden, en daarenboven de (bestreden) beslissing te baseren op dit onterecht genomen besluit, heeft verwerende partij de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht manifest geschonden.

Aan verzoekster werd op geen enkele wijze de kans geboden zich te verweren, dan wel haar verblijf op een andere wijze te organiseren.

Gelet op het voorgaande, kunnen buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden.

Het middel van verzoekster is bijgevolg ernstig.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Eerste en enig middel

Verzoeker haalt de schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de schending van artikel 9bis en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij haalt aan dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct is en dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte van oordeel is dat verzoekers aanvraag onontvankelijk zou geworden zijn.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet dd. 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij tevens blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke

correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan tot de onontvankelijkheidsbeslissing werd besloten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Gelet op het voorgaande is verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekende partij haar eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt verweerder bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoekende partij haar uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekende partij achten de voormelde rechtsregels geschonden doordat verwerende partij ten onrechte besloot dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden.

In antwoord op verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormt

De beschouwingen van de verzoekende partij hebben echter te maken met de beëindiging van haar verblijfstitel in het kader van 'slachtoffer mensenhandel' ,de bestreden beslissing betreft echter een onontvankelijkheidsbeslissing met toepassing van artikel 9bis.

In de bestreden beslissing valt immers te lezen:

Betrokkene roept als buitengewone omstandigheid het feit in dat zij reeds zes jaar over legaal verblijf beschikte in het kader van slachtoffer mensenhandel. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat zij dit recht op verblijf verloor doordat ze de voorwaarden tot verlenging niet naleefde. Bij een administratieve controle d.d. 04.12.2013 (PV HA 12.007468.14) werd vastgesteld dat ze opnieuw tewerkgesteld was in een Thais massagesalon, terwijl het verbreken van alle contacten met dat milieu een voorwaarde was in het kader van haar procedure als slachtoffer van mensenhandel. Het Parket van Dendermonde liet dan ook weten d.d. 09.05.2014 dat betrokkene niet meer beschouwd kan worden als slachtoffer mensenhandel, waarop haar A-kaart niet meer verlengd werd en betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg d.d. 19.06.2014, aan betrokkene betekend op 16.07.2014. Dit element kan door onze diensten dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekende partij stelt dat verzoekster de gestelde voorwaarden aangaande het statuut slachtoffer mensenhandel niet zou hebben geschonden en nooit de kans heeft gekregen om zich tegen deze vaststellingen te verweren en achten dat de verwerende partij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel in die optiek zou hebben geschonden. Dit betreft niet de bestreden beslissing. Het statuut in het kader van slachtoffer mensenhandel werd beëindigd op dd. 19.06.2014 en is dan ook een feit, waardoor het geen buitengewone omstandigheid is.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2 Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris *c.q.* de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In haar aanvraag van 2 juli 2014 haalde verzoekster volgende elementen aan in het kader van de buitengewone omstandigheden:

- verzoekster is in Thailand verzeild geraakt in een netwerk van prostitutie en mensenhandel, zo is zij in 2007 in België terechtgekomen, waar zij door malafide personen werd tewerkgesteld in een Thais massagesalon in Wetteren;
- medio 2008 werd verzoekster door de politiediensten aangetroffen in dit massagesalon, waarna een traject begeleiding "slachtoffer mensenhandel" werd opgestart bij Payoke, dit gedurende het gerechtelijk onderzoek waaraan verzoekster ten volle heeft meegewerkt;
- verzoekster beschikte over een verblijfstitel in toepassing van artikel 61/2 – 61/5 van de vreemdelingenwet gedurende de begeleiding van het traject "slachtoffer mensenhandel", dit tot juni 2014. Sinds 2008 had zij hier een legaal verblijf;
- intussentijd heeft verzoekster verschillende opleidingen genoten: een cursus maatschappelijke oriëntatie, beginlessen Nederlands, loopbaanoriëntatie, startpakket Office en internetgebruik voor anderstaligen, haar arbeidskaart C werd recent vernieuwd;
- via haar arbeidskaart C was zij tewerkgesteld in een restaurant als keukenhulp, in de schoonmaaksector en heeft ze bij een witloofteler gewerkt;
- door het feit dat ze geruime tijd in België woont en werkt, is er logischerwijze een duurzame verankering ontstaan;
- thans wordt ze geconfronteerd met de mededeling dat het traject "slachtoffer mensenhandel" niet wordt verdergezet, dit enkele weken voor haar verblijfstitel zou komen te vervallen;
- ook de mogelijkheid om arbeid te verrichten valt weg, dit terwijl haar arbeidskaart C net was verlengd.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals vermeld onder punt 1. van dit arrest.

Verzoekster voert aan dat de beslissing is genomen op basis van elementen uit het administratief dossier, die onvoldoende op hun correctheid werden onderzocht: er werd zomaar aangenomen dat verzoekster de door de wet gestelde voorwaarden aangaande het statuut van slachtoffer van mensenhandel zou hebben geschonden, *quod non*, verzoekster heeft nooit de kans gehad om zich tegen deze vaststellingen te verweren. In deze optiek heeft de verwerende partij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Het arrest nr. 133 469 van 20 november 2014, waartegen geen cassatieberoep werd ingediend en dat gezag van gewijsde heeft, vernietigt het bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 19 juni 2014 en vermeldt het volgende:

"3.5. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij midden 2008 werd aangetroffen in een Thais massagesalon in Wetteren en verklaarde een slachtoffer van mensenhandel te zijn door de eigenaar T.S. (...) die het geld inde via G.V.A. (...) en zijn Thaise vrouw «Cat». Verder maakte verzoekende partij nog melding van een Thaise vrouw, genaamd « Ann » die zij

leerde kennen in Bangkok en een man A.V. (...) die haar in Brussel ophaalde (zie verhoorblad van 17 december 2009 opgesteld door de federale gerechtelijke politie van Dendermonde).

Door het parket werd een onderzoek opgestart en werd verzoekende partij door de dienst vreemdelingenzaken in bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, in toepassing van de bepalingen inzake slachtoffer mensenhandel.

Op 4 december 2013 stelt de Sociale Inspectie naar aanleiding van een controle in een Thais massagesalon in Zonhoven vast dat verzoekende partij aldaar in dienst is. Dit salon wordt uitgebaat door K.M. (...). Er wordt een proces-verbaal opgesteld HA.069.I2.007468.14 lastens voornoemde K.M. wegens inbreuken op de wetgeving deeltijdse arbeid (zie onderzoeksverslag FOD Sociale Zekerheid Sociale Inspectie van 21 januari 2014).

Naar aanleiding van deze vaststellingen beslist de verwerende partij de A-kaart van verzoekende partij niet meer te verlengen en over te gaan tot afgifte van de bestreden beslissing met als motivering :

« Artikel 61/4, §2, 1° de vreemdeling actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft genomen met de vermoedelijke plegers van het misdrijf bedoeld in artikel 433 quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77 bis.

04/12/2013 : Betrokkene werd op aangetroffen in een massagesalon te Zonhoven (pv HA.I2.007468.14) 11/03/2014 en 09/05/2014 : schrijven van Mevrouw J, Procureur des Konings bij het parket van de procureur des konings te Dendermonde, waarin ons meegedeeld werd dat betrokkene niet langer beschouwd wordt als slachtoffer van mensenhandel. (...)»

Verzoekende partij kan evenwel gevolgd worden waar zij stelt dat uit niets blijkt dat zij actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft genomen met de vermoedelijke plegers van het misdrijf bedoeld in artikel 433 quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77 bis. Immers kan inderdaad niet vastgesteld worden dat de uitbater van het massagesalon waar zij door de sociale inspectie werd aangetroffen een vermoedelijke pleger is van het misdrijf van mensenhandel, laat staan dat het hier om dezelfde perso(n)en(en) gaat als degenen die wel degelijk verdacht worden hiervan en waartegen verzoekende partij klacht had ingediend. In de brief van het parket van 11 maart 2014 wordt dienaangaande wel verwezen naar het PV opgesteld door de sociale inspectie maar zoals reeds hoger gesteld, kan hieruit hoegenaamd niet opgemaakt worden dat in casu artikel 61/4, § 2, 1° van de vreemdelingenwet kan toegepast worden. Dit PV handelt enkel over inbreuken op de wetgeving deeltijdse arbeid. Het komt aan de verwerende partij toe om zich daadwerkelijk te vergewissen van de toepasbaarheid van artikel 61/4, § 2, 1° van de vreemdelingenwet en haar administratief dossier in die zin te stofferen. De gegevens die thans aan de Raad voorliggen, zijn onvoldoende om tot dergelijk besluit te komen.

Voorts, in de mate dat verwerende partij de zinsnede « 09/05/2014 : schrijven van Mevrouw J, Procureur des Konings bij het parket van de procureur des konings te Dendermonde, waarin ons meegedeeld werd dat betrokkene niet langer beschouwd wordt als slachtoffer van mensenhandel. » tevens als feitelijk motief aanvoert, dient vastgesteld dat artikel 61/4, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, gelet op de bewoordingen ervan, hiervoor niet als juridische grondslag kan gebruikt worden. Het komt de verwerende partij toe om de feitelijke vaststellingen op correcte wijze juridisch te kwalificeren, hetgeen zij nalaat te doen.

Nu duidelijk blijkt dat de verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens zoals die blijken uit het administratief dossier onterecht heeft besloten tot toepassing van artikel 61/4, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, kan zij evenmin vaststellen dat verzoekende partij het bevel om het grondgebied moet krijgen omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt voor.»

Er werd bijgevolg met gezag van gewijsde vastgesteld dat “uit niets blijkt dat zij actief, vrijwillig en uit eigen beweging opnieuw contact heeft genomen met de vermoedelijke plegers van het misdrijf bedoeld in artikel 433 quinquies van het Strafwetboek of het misdrijf bedoeld in artikel 77 bis” en dat “dient vastgesteld dat artikel 61/4, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, gelet op de bewoordingen ervan, hiervoor niet als juridische grondslag kan gebruikt worden.”

Het motief in de bestreden beslissing “Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat zij dit recht op verblijf verloor doordat ze de voorwaarden tot verlenging niet naleefde. Bij een administratieve controle d.d. 04.12.2013 (PV HA 12.007468.14) werd vastgesteld dat ze opnieuw tewerkgesteld was in een Thais massagesalon, terwijl het verbreken van alle contacten met dat milieu een voorwaarde was in het kader van haar procedure als slachtoffer van mensenhandel.” steunt bijgevolg niet op een correcte feitenfinding.

In voornoemd arrest werd ook vastgesteld dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat toepassing kon gemaakt worden van artikel 61/4, § 2, 1° van de vreemdelingenwet en daarom niet kon

vaststellen dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten moest krijgen. Het motief van huidige bestreden beslissing “*waarop haar A-kaart niet meer verlengd werd en betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg d.d. 19.06.2014, aan betrokkene betekend op 16.07.2014. Dit element kan door onze diensten dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid*” berust bijgevolg eveneens op een foutieve feitenvinding.

Ook het motief “*dat zij weerom en op vrijwillige basis tewerkgesteld was in een Thais massagesalon (verslag sociale inspectie dd. 21.04.2014n-, SI/04/637168) waardoor zij haar recht op verblijf verloor*” steunt bijgevolg niet op een correcte feitenvinding.

De motieven die stellen dat de door verzoekster aangevoerde elementen niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden, steunen bijgevolg niet op een correcte feitenvinding. De omstandigheid dat de verwerende partij, zoals zij ter zitting van 27 februari 2015 opmerkt, bij het nemen van de beslissing van 24 juli 2014 nog niet op de hoogte kon zijn van het arrest van 20 november 2014, doet hieraan geen afbreuk, aangezien de feitelijke gegevens waarvan sprake in dit arrest, dateren van voor het nemen van de bestreden beslissing. De schending van de materiële motiveringplicht en de zorgvuldigheidsplicht kan worden aangenomen.

Het enig middel is in de opgegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 24 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET